

РЕШЕНИЕ

№ 3094

гр. София, 30.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9553** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от П. В. К. чрез адвокат В. Я. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 3211 /24-4332-004983/06.09.2024г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от И. Б. К. – младши автоконтрольор 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на К. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца. С доводи за материална незаконосъобразност и несъобразяване с целта на закона, жалбоподателят моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените по делото съдебни разноски. Ответникът – младши автоконтрольор И. Б. К. –01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна Полиция“- СДВР чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3211 /24-4332-004983/06.09.2024г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от И. Б. К. – младши автоконтрольор 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна

Полиция“ - СДВР, на К. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца затова, че на 06.09.2024г. около 15.15 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от АМ Тракия към [улица], П. В. К. управлява лек автомобил „Пежо 206“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. М. П., след употреба на наркотични вещества и/или техни аналози, установено с техническо средство Drug Test 5000 STK с идентичен №ARRN 0004, предназначен за едновременно, качествено доказване за наличието на до 8 анализирани вещества от човешката слюнка на наркотични вещества и/или техни аналози в 19.00 часа, като уредът е отчетел положителен резултат.

Издаден е талон за медицинско изследване № 0179876 за ВМА.

Съставен е АУАН № 14004869/06.09.2024г. за извършено административно нарушение на чл. 5, ал. 3, т.1, пр.2 от ЗДВП- водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Съдът е изискал служебно от СРП по искане на жалбоподателя заключение на съдебна химико-токсикологична /токсикометрична/ експертиза от ВМА по ДП № 3383 ЗМК №878/2024г. по описа на 08 РУ – СДВР, съгласно което от извършените изследвания на предоставените биологични проби от лицето П. В. К., не се установява наличие на наркотични вещества и психоактивни медикаменти.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно [чл. 168, ал. 1 АПК](#) съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 АПК](#), а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от [чл. 59, ал.2 на АПК](#) реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Обжалваният административен акт е постановен при нарушение на материалния закон – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Съгласно [чл. 171, ал. 1 от ЗДВП](#) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в [т. 1, б. „б“ от същия закон](#) е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за

химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в процесната заповед е управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с тест. В конкретния случай данните по делото налагат несъмнения и еднозначен извод, че на 06.09.2024г. около 15.15 ч. в [населено място], П. В. К. не е управлявала лек автомобил след употреба на наркотични вещества. Твърденията на административния орган се опровергават от заключението на назначената съдебна химико-токсикологична /токсикометрична/ експертиза по ДП № 3383 ЗМК №878/2024г. по описа на 08 РУ – СДВР, съгласно което от извършените изследвания на предоставените биологични проби от лицето П. В. К., не се установява наличие на наркотични вещества и психоактивни медикаменти. Следователно ПАМ е приложена при липса на основание за налагането ѝ.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на делото, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, като същите са доказани в размер на 10 лева заплатена държавна такса, като липсват доказателства за заплащане на адвокатски хонорар.

Водим от гореизложеното и на основание [чл. 172, ал.2 от АПК](#), съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3211/24-4332-004983/06.09.2024г., издадена от И. Б. К. – младши автоконтрольор 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на П. В. К. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. В. К., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата от 10 /десет/ лв. разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: